

Lương Sĩ Hằng

Trụ Trong Thanh Điện

Trụ Trong Thanh Điền

Montréal, ngày 15 tháng 3 năm 1981

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại được cơ hội tề tựu nơi đây để tiếp tục nghiên cứu về hành trình tu luyện của Phương Pháp Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp Vô Vi.

Từ cả năm nay có nhiều bạn đã tu và được những lời khuyên tu, khuyến khích, thúc đẩy các bạn và cho các bạn hiểu rõ rằng chính các bạn phải tự tu, tự tiến, tự giải quyết nội tâm nội loạn bằng một cái phương pháp rất đời văn minh, thực tế, chính mình phải thực

hành để tiến tới và để tìm hiểu chính bản chất của mỗi người.

Chúng ta bao nhiêu người ngồi đây trong giờ phút này, mỗi người một tánh ý khác nhau, mỗi người đều có một hoàn cảnh khác nhau, tâm lý khác nhau, trình độ khác nhau. Cho nên không có thể rằng lập một cái tôn giáo mà để đề đầu thiên hạ, thì cái đó chúng ta không có thể làm được. Mà chúng ta chỉ có một cái đường lối để cho mọi người tự khai triển trong cái lẽ lối khứ trực lưu thanh và bạn tự giải lấy bạn và bạn sẽ thấy bạn.

Đó là con đường chánh đáng, mỗi hoàn cảnh tự sửa tự tiến mới là thích hợp. Bởi vì một cái phương pháp của Trời Đất sắp ra không phải là để cho riêng một tôn giáo nào, một ngành, một nhóm người nào, nhưng mà cho tất cả mọi người, cũng có thể được

quyền nghiên cứu trong chu trình tiến hóa sẵn có của chính mình mà tự khai thác, soi sáng để tiến hóa, chứ không phải rằng để dành riêng cho một nhóm người đó.

Cho nên không có tính cách lợi dụng và lấy đạo tạo đời, dụng thuyết vô vi mà làm tiền làm bạc, cái đó không được! Cái phương pháp đảng này là chỉ do sự phát tâm của mọi người, ý thức rõ ràng, thấy rằng ngoài vật chất chúng ta có tâm linh vô cùng, thì khi mà các bạn đạt được vô cùng thì vật chất đối với bạn không có nghĩa lý gì.

Ở thế gian thì chúng ta tương trợ về mặt tinh thần sáng suốt, xây dựng thương yêu thật sự. Chứ không phải nó rằng, tôi đem đồng bạc ra là tôi so đo, tính đi tính lại, rồi nói xấu người này người kia người nọ. Cái đó là cái tâm bất chánh, đối với phạm tâm,

tưởng rằng mình sống đời đời tại thế gian. Tưởng đó, vật chất đó là của mình, thành ra đi trong sự sai lầm. Còn cái đường này chúng ta không, chúng ta tu, chúng ta tiến, chúng ta giả, chúng ta thấy. Chúng ta thấy ta còn có những sự sáng suốt vô cùng, chúng ta có của cải vô cùng, đời đời bất diệt.

Cho nên cái vật chất đối với chúng ta không có nghĩa lý gì. Cho nên chúng ta xây dựng về trong tình thương và đạo đức. Thương yêu giúp đỡ lẫn nhau. Cái đó là cái phần kêu bằng không nghĩa lý gì đối với Thượng Đế. Và những người tu về vô vi thì luôn luôn nó sáng suốt, vì nó ở trong hoàn cảnh đau khổ và nó tự giải, tự thoát ly, rồi nó cũng ở trong hoàn cảnh gian xảo của chính nó, nó đã rời bỏ những bản tánh xấu xa đó, nó thấy rõ những bản chất của người nào muốn mưu mô để hại nó, nó cũng thấy rõ, nhưng tại sao nó không chấp? Là nó thấy rằng đương nhiên

những phần tử đó nó phải đến, rồi nó phải chuyển tiến. Bất buộc tự nó phải ăn năn hối cải, sám hối.

Thì luôn luôn nó ở trong chu trình tha thứ. Thì mỗi đêm các bạn tu để làm gì? Để điều chỉnh các bạn, từ cái quanh quẹo các bạn đi tới ngay thẳng, từ cái tăm tối các bạn đi tới sáng suốt, từ cái ngu muội của các bạn đi tới sự thông minh. Thì các bạn không có lý do gì chun vào trong chỗ eo hẹp, sân si nữa. Cho nên các bạn đứng vào trong cái tình cảnh sáng suốt chiếu rọi cho mọi nơi mọi giới, cũng như bây giờ thế gian đã lạm dụng mặt trời, sự sáng suốt chiếu rọi xuống, chiếu rọi cho muôn loài vạn vật.

Mặt trời đâu có chiếu cho ông nào đâu, nhưng mà ông nào nghiên cứu ra được thì nói cái này của tôi. Cái đó chuyện sai, không đúng! Cho tất cả mọi người đồng hưởng, đồng tiến, nhưng mà trình độ họ

chưa tới mà thôi. Khi mà tới rồi, khi mà các bạn tới được trình độ cao siêu ở bên trên rồi thì các bạn luôn luôn thấy các bạn vẫn còn thấp!

Bây giờ các bạn tu cho tới một trăm tuổi, một ngàn tuổi đi nữa, các bạn cũng vẫn thấy các bạn còn thấp, còn phải học, còn phải tiến hóa. Thì các bạn thấy rằng phần hồn của bạn là vô cùng vô tận, phải học mãi, phải tiến mãi. Cho nên chúng ta đã ý thức được rõ rồi, khi các bạn thanh tịnh rồi, các bạn thấy rồi, là chỉ có xây dựng tâm linh thôi, còn cái vật chất là cái cộng đồng của nhân loại, tạm sinh, tạm tiến, là cái phương tiện tạm mà thôi. Mà nếu chúng ta phát tâm thì cái cơ cấu đó nó tốt. Mà chúng ta không phát tâm thì cái cơ cấu đó tự nhiên nó phải tan rã mà thôi. Vì không có sự hợp tác ở xung quanh thì việc đó không bao giờ thành.

Thì bấy nhiêu đó, các bạn lo tu, các bạn thấy là xây dựng về phần hồn sáng suốt, tâm linh cởi mở, lục căn lục trần phải tương ứng, đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu thì trong cơ thể các bạn nó phân ra tam giới hạ trung thượng đều thống nhất.

Lúc đó các bạn mới thấy rằng hạnh phúc và sung sướng vô cùng. Rồi bây giờ một nhóm anh em chúng ta đây tu, mỗi người phải trở về với vị trí chánh của nó, với trình độ của nó, trước tiên thì nhiên hậu mới hòa cảm trong cái đàm luận, trao đổi để hiểu biết.

Người này nói người này xuất hồn đi được chỗ này, người kia xuất hồn xuất vía đi được chỗ nọ. Thì cái hay của người đó không phải là hay. Cái đó là trình độ tiến hóa. Người ta đã tu nhiều kiếp, ngày nay người ta mới được, người ta mới thấy, người ta mới ngộ. Còn chúng ta còn chậm trễ thì chúng ta

phải cương quyết tu để trở về với căn bản của chính mình. Nhiên hậu rồi mình cũng đi tới đó. Tất cả sẽ qui nguyên về nguồn cội!

Thì các bạn đã thấy rõ rồi, định luật Sinh Lão Bệnh Tử đã cho các bạn thấy rồi. Những vị bô lão đối diện với các bạn hiện tại, một ngày kia cũng phải bỏ ra đi. Đi với cái gì? Đi với hai bàn tay không, chẳng có gì! Mà lý luận của ngài, luôn luôn tranh đấu, thủ tiến, nhưng mà tiến đó là tiến về cái gì? Tiến về tâm linh thì mới giữ được. Còn tiến về vật chất thì đâu có giữ được. Chỉ trong cơ tạm thời mà thôi, hãnh diện của bề ngoài, nhưng mà thực chất không có! Cho nên những người tĩ phú đi nữa ở thế gian đây rồi mà không tu, không hướng về tâm linh thì rốt cuộc rồi cũng không đạt được cái gì.

Cho nên chúng ta tuy thật anh em chúng ta ng-

hèo, chúng ta không có tiền, giàu của cải như mọi người nhưng mà tâm linh chúng ta dồi dào, chúng ta biết ăn năn, biết hối cải, biết sửa mình để tiến hóa, biết dùng thanh điện của chúng ta để hòa hợp với càn khôn vũ trụ và biết chia sẻ sự sáng suốt sẵn có của chúng ta cho mọi người đang thiếu thốn. Đó là hạnh bồ thí, đó là một vị Bồ Tát biết thương yêu muôn loài vạn vật.

Cho nên các bạn hành cái pháp này không bao giờ mà các bạn bị tổn thất. Vì mọi trình độ khác nhau có ai cướp giật được trình độ của các bạn đâu. Mà nếu các bạn biết nung nấu, xây dựng các bạn rồi thì cái trình độ đó đời đời là của các bạn, không có ma quỷ nào có thể không chế các bạn được. Còn nếu các bạn còn suy yếu và dựa nương, còn cầu nguyện, cầu xin mãi mãi hỗ trợ và muốn đem cái phần trực nhập thân thì cái đó bên Vô Vi không thể cứu được.

Cho nên Vô Vi là chỉ cho các bạn một con đường sáng và để cho các bạn tự đốt đèn lên để đi, tạo một cái hương đăng của nội tâm để các bạn tiến tới, càng ngày càng sáng suốt hơn, càng thấy rõ con đường đi hơn, thì tự đi chứ không nhờ ai dẫn mình đi. Nó khác hẳn bất cứ một tôn giáo nào mà ỷ lại tại thế. Cho nên chúng ta tiến về vô vi là đi về không động, hư không đại định, thì tất cả không có một người nào được ỷ lại nhưng mà phải tự giác, tự hành, tự tiến.

Các bạn đừng có chê các bạn yếu hèn và các bạn đừng có tưởng là một vị Phật là cao hơn các bạn. Rõ ràng một vị Phật cũng sinh ra làm con người, rồi gặp những cái khổ cảnh hay là chứng minh sự đau đớn của nhân sinh, bất nhẫn và trở về học hỏi, trở về với phần hồn chính thức của Ngài để tiến hóa đi tới giới thanh, để học hỏi dự sáng suốt ở Bề Trên, thực hiện từ bi, nhiên hậu mới rõ càn khôn vũ trụ, mới rõ tất cả

những gì nguyên năng cấu tạo của Trời Đất đã dày công lập thành lập những trình độ và phân giải trật tự của càn khôn vũ trụ!

Thì chúng ta tu ở đây để làm gì? Tu để lập lại trật tự cho chính ta. Và phần hồn chúng ta là chủ trị của tiểu thiên địa này nhưng mà chúng ta không hiểu rõ trật tự thành ra chúng ta đâm ra hoang mang. Chúng ta sống ở thế gian để dành đất đai, để dành xứ sở, để dành tiếng nói, để dành dân tộc. Thì rốt cuộc các bạn đi về đâu? Rốt cuộc rồi chúng ta phải buông bỏ ra đi, trở về phần hồn căn bản, cho nên chúng ta ngược lên Trời xem càn khôn vũ trụ lớn rộng, một căn nhà cao đẹp, tinh vi đang chờ đợi phần hồn, để cho nó qui tụ, cho nó về căn bản quê hương chốn cũ của nó.

Nhưng mà nó không chịu về, nó sống trong mưu lược tánh ý tạm thời tại thế. Rồi tranh đua, hờn giận,

ganh ghét. Ngay trong gia đình vợ chồng xa cách, nói chuyện thương yêu nhớ mền. Gần nhau gây gổ, tại sao? Tại vì giữ trong bản tánh tham dục, sự đòi hỏi bất chánh gay cán cho hai bên, không được ổn định. Tại sao? Tại hai bên không ý thức được, không ý thức được chính mình xuống đây để làm gì, học hỏi rồi để làm gì?

Đề tiến hóa tới vô cùng mà quên đi, tưởng rằng bao nhiêu đó là đủ rồi! Thì mỗi người đều có một cái lý rất vững, một lời lẽ rất vững, để chống trả lẫn nhau. Kẻ thích tu, người không thích tu. Kẻ không thích tu chống trả những người thích tu. Nhưng mà không biết tu là cái gì? Tu là người học viên, tu bổ sửa chữa tiến hóa, là người đó còn phải siêng năng hơn những người không tu. Phải sửa sang chỉnh đốn lấy mình. Còn người không tu thì có quyền lười biếng chậm trễ! Vì lý do đó mà hai bên không có hòa

hợp được, chống trả lẫn nhau. Ghét người tu! Ghét người lập hạnh cao siêu, ghét người giỏi hơn mình!

Cái đó là tâm linh của người ấy bị giam hãm trong một xó hẻm, trong một góc tối tăm không có tiến hóa nổi. Dù học đến đâu đi nữa ở thế gian nhưng mà tâm linh không có, rồi một ngày sau, hát hết cái tuồng rồi, hạ màn xuống, đạo đức không có, sự sáng suốt không có, phần hồn không có vị trí! Lúc đó mới thâm! Cho nên thế gian có nêu rõ cho các bạn thấy rằng có địa ngục, có thiên đàng, có chỗ giam hãm hành hạ con người.

Ngay trong gia đình các bạn, các bạn cũng thấy rõ rồi: Các bạn đã tạo nghiệp, có vợ có chồng, sanh con, lập gia can. Đó là cái cảnh hành hạ phần tâm linh của bạn, bạn thấy chưa? Nhiều khi các bạn có thể sống cũng như sống trong địa ngục, mọi sự thiếu

thôn của gia can đã làm cho các bạn buồn bực thâu đêm không ngủ được, rơi lụy, rồi không biết than ván với ai. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, cũng không biết được mình là ai, ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu?

Sự đau khổ vô cùng, dù các bạn học hết sách tại thế nhưng mà rốt cuộc rồi các bạn cũng thấy rằng đang ở trong điểm sai lầm, chưa biết mình là ai. Tại sao tôi phải lãnh cảnh này? Tại sao tôi phải đau khổ như thế này, tại sao tôi phải chống trả việc này, tại sao tôi phải bị dày xéo bởi một chuyện nhỏ nhen như thế đó?

Cho nên đó, đàng này chúng tôi tu cho đó là tâm linh. Tâm linh các bạn eo hẹp thiếu sáng suốt, làm sao dẫn tiến khả năng tiến hóa tới vô cùng. Cho nên nó sống trong động loạn và càng động loạn thêm.

Còn cái phương pháp tu là tu bổ sửa chữa, càng

ngày càng giảm bớt sự động loạn. Và cái chân động lực của nó ngày càng sáng suốt, nó hòa hợp với hư không, hòa hợp với mọi nơi mọi giới, nó thấy nó phải sống trong sự sáng suốt hơn. Nó thấy nó phải cần vun bồi cái thanh tịnh hơn, để đạt tới sự thanh tịnh vô cùng thì con người nó mới kêu bằng bình tâm, để hiểu rõ tình thương và đạo đức hơn.

Còn nó học ở trường ra, miệng nó nói tình thương và đạo đức, những cái nhược quốc, những quốc gia nhỏ tại thế giới bây giờ, cũng đừng nói siêu cường quốc, siêu cường quốc cũng còn tham lam. Học hết sách đi vô làm việc cho dân cũng còn tham lam hưởng hồ gì những cái tiểu nhược quốc càng tham lam. Và chính chúng ta đã bị rồi, sống trong cái cảnh đó rồi, tưởng là nó học về để độ cứu dân, nhưng mà ngược lại, gạt dân, ăn cướp của dân. Và trong phần trí thức sáng suốt của nó, nó cũng dám đem ra

xử dụng để cướp bóc, gạt dân lành, đem những sự phỉ gia tạm thời nhưng mà tâm linh không có. Thì bề trên cũng dòm thấy sự đau khổ của chúng nó nhưng mà không cứu được, rồi tự nhiên nó phải tan rã.

Chúng ta đã sống trong cảnh đó rồi, cho nên chúng ta chán rồi. Thì cái phương pháp tu về Vô Vi này thường thường cho các bạn thấy rõ rằng: Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc! Người nào tu thì người đó được? Chứ không có chuyện tổ chức và kết hợp lôi cuốn để làm chính trị và làm này làm kia làm nọ, để hại dân lành!

Đàng này chúng ta không có, tùy theo trình độ của các bạn, sự sáng suốt của các bạn đóng góp ở trong sự chân thật mới cứu những người lâm nạn. Đó là cái quyền sống của con người, quyền sống của các bạn. Bạn có quyền làm điều đó, làm sự chân thật,

thật thà, để đối với tất cả những cái chuyện gì mà các bạn thấy rằng cần phải dẫn tiến thiên hạ trong tâm linh. Thì chúng ta học cái khóa này là để cứu vớt những cái tình trạng đau khổ của nhân loại nhân sinh trong quả địa cầu, đang bị gò bó và chôn sâu tâm linh của họ.

Chứ không phải là chúng ta dành vật chất để hưởng thụ, chúng ta không có điều đó. Cho nên nhiều người đã sa ngã vì sự lôi cuốn của ngoại cảnh. Sau một thời gian ăn học, rồi đâm ra tham lam, hại lẫn nhau. Rồi tới giờ phút lâm chung mới biết, bị đầy đoạ ở dưới địa ngục rồi mới biết, xuống a tì địa ngục rồi mới biết khổ thân, đời đời kiếp kiếp không có tiến hóa, không có dự vào luật luân hồi nữa, thì càng khổ, không có cơ tiến hóa. Cho nên chúng ta đã tự hành, tự tu, tự tiến thì phải tự minh.

Rõ ràng! Chúng ta đang ngự trị trong cái tiểu thiên địa, trong cái thể xác này thì chúng ta phải dốc hết sự sáng suốt của chúng ta để cứu độ cái thể xác này. Khi mà các bạn biết cứu độ cái thể xác này, là khai triển sự sáng suốt của nội tâm nội tạng các bạn rồi thì các bạn mới có được một cái hạnh hy sinh để ảnh hưởng những người ở xung quanh các bạn. Còn nếu mà các bạn không biết chinh đốn nội tâm nội tạng các bạn, thì các bạn không bao giờ lập được hạnh hy sinh để độ cho chúng sanh và những vị thiên liêng hiện tại cả càn khôn vũ trụ cũng có một số ô trược đang đắm chìm, cũng do tâm linh sáng suốt hướng dẫn.

Cho nên chúng ta tu về vô vi phải làm về đời lẫn đạo. Đời thì các bạn ngày càng sửa để ảnh hưởng người khác. Còn Đạo là phần việc mỗi đêm các bạn phải làm, phải xây dựng trong thương yêu và phải

giúp đỡ mọi người, mọi tâm linh đang đắm chìm, được cơ hội tiến hóa theo chiều hướng sáng suốt thanh điển của bạn!

Đó là một cơ hội cho vạn linh được hồi sinh. Cho nên việc làm của các bạn, cố gắng tu sửa mình, sau này các bạn đâu có phải làm việc nhỏ, không có làm việc nhỏ! Các bạn bắt buộc phải làm việc đời đạo song tu, đời lẫn đạo. Chớ đừng nói: tôi tu rồi để tôi được hưởng sau này, tôi được hạnh phúc đời đời, rồi một mình tôi hưởng không cần biết người khác! Không được! Cái Vô Vi này không cho phép các bạn làm như thế đó. Các bạn dòm rõ không, thấy chưa, một cái bóng đèn trên plafond đó, nó rọi đâu có phải rọi cho một người. Khi các bạn được sáng rồi, các bạn rọi cho tất cả mọi người chứ không là các bạn rọi cho một người mà thôi.

Cho nên cái phương pháp công phu này, nó không phải là ở trong chỗ eo hẹp. Nhiều người hiểu lầm và trách những người gia đình đi tu cái pháp này là ngạo mạn, và không biết ông bà, không biết tổ tiên, không biết Trời phật. Hỏi chớ các bạn an bày những cái hoàn cảnh trước mắt đó là các bạn là người biết tổ tiên ư? Không ! Tâm linh các bạn biết hướng về tổ tiên, tâm linh các bạn được trở về với căn bản, thì các bạn mới thấy giá trị của tổ tiên, của Trời Phật, của nguyên năng tâm linh, thì các bạn mới thấy giá trị.

Các bạn ngày nay làm cha mẹ, các bạn mới thấy cha mẹ các bạn là đau khổ vô cùng, đã vì bạn, lo cho bạn, túng thiếu hết sức, nhưng mà lúc các bạn xin thì bố mẹ phải bóp bụng, mà nhịn ăn góp phần cho bạn, để cho bạn được tạm thời, tạm vui trong lúc tuổi trẻ. Nhưng mà ngày nay, mình làm cha mẹ rồi, mình mới

biết rằng cha mẹ là quý báu! Khi mà chúng ta hiểu rõ cha mẹ là quý báu, cha mẹ là một đấng cao cả xây dựng ta có ngày nay, có phương tiện làm người mà chính chúng ta chưa biết chữ hiếu là gì, chưa biết hoàn trả và chưa biết trở lại vị trí của chính mình thì làm sao mà chúng ta biết cái đạo nào, rồi tu, biết ông Trời mà không biết cha mẹ cũng vẫn còn có lỗi, thấy không? Cho nên trước kia Đức Thích Ca cũng vậy, Ngài thành đạo còn phải trở về để thừa cha và để gánh vác trong giờ phút lâm chung, để hoàn trả lại cái chơn hiền thanh điển của ngài, hòa hợp với vua cha!

Thì bây giờ chúng ta cũng vậy, khi mà chúng ta thấy được, và chúng ta thấy trở nên người tu, anh hùng như Thích Ca, như Jésus Christ, thì chúng ta không có một phần nào hết, không có một tí gì hết. Cho nên chúng ta phải cố gắng tu trong thầm lặng,

thâm tu thâm tiến để hiểu sâu cái chiều hướng tiến hóa của những vị đại giác. Cho nên các bạn cần phải tu nhiều hơn, cần phải luyện tâm luyện tánh nhiều hơn để thấy rõ nguyên căn của chính mình và hòa hợp với tâm linh của quý Ngài, để hỗ trợ cho chúng sinh trong cái cơn đau khổ sắp đến và hiện tại.

Tôi đã nói mỗi người đều có một hoàn cảnh đau khổ khác nhau, không có giống nhau. Mà rốt cuộc phải tự sửa, tự tu chỉnh kìa, mới tiến hóa được, mới giải tỏa được. Mới giải được cái phần nghiệp chướng nó đang bao vây. Các bạn có vợ có con, các bạn thấy rùng mình. Trước kia các bạn đi học ra trường, đâu có nghĩ cái cảnh bị bao vây như ngày nay. Một người đang trách nhiệm cho bao nhiêu người, lo lắng cho người này người kia người nọ.

Đó là cái nghiệp quả, để cho các bạn học hỏi và

tiến hóa mà các bạn biết tu chỉnh, tu bổ sửa chữa tâm linh rồi thì các bạn hướng về phần tâm linh đó, phần hồn của chính bạn, các bạn mới đủ khả năng đi tiến những gì ở xung quanh các bạn.

Đó là món nợ tiền kiếp bây giờ chúng ta phải trả, chấp nhận trả, học nhận, học từ bi, để dẫn tiến thì các bạn tu mau hơn là các bạn bỏ nhà, bỏ cửa các bạn đi tu, mà tâm linh các bạn không được vun bồi thì các bạn sống trong ỷ lại, lại chậm tiến nữa. Còn hiện tại chúng ta bị vầy xéo ở trong gia can, bị mọi sự trở ngại, nhưng mà tâm linh chúng ta vẫn giữ kín, trầm lặng, tiến hóa, hướng thượng, hóa giải, thương yêu, xây dựng. Cái đó mới quý giá, rất quý giá. Đó mới là chính thức tiến bộ để ảnh hưởng người khác!

Trong cả càn khôn vũ trụ, tất cả những sự văn minh tại thế gian này, mọi người đều ý thức rõ và

đem ra công hiến cho mọi người thì thiên đàng tại thế chớ đâu! Chúng ta chịu tu là chịu tiến, chịu sửa là chịu minh. Khi chúng ta minh rồi thì chúng ta phải chia sót, phải chia xẻ cho người khác. Cho nên các bạn đến đây, có cơ hội để nghiên cứu và tôi, chính bản thân của tôi, tôi cũng có cơ hội học hỏi nơi các bạn. Mỗi người một tánh ý, mỗi người một sự duyên dáng riêng biệt và nó đang tìm tòi mức tiến cho chính nó. Nó đang dự định tiến hóa trong chu trình của nó, rồi nó mới thấy sự chậm trễ của chính nó. Cho nên người đi trước chỉ biết tội nghiệp cho nó và mong nó sẽ tiến mau hơn và hòa hợp với đấng vô cùng càng sớm càng tốt.

Cho nên chúng ta hằng tuần có cơ hội được gặp nhau và được trao đổi bằng âm thanh tạm thời tại thế, bằng ngôn ngữ giới hạn tại thế. Chứ còn kỳ thật sự hiểu biết của chúng ta, ở trong tâm linh chúng ta, nói

một chút ta hiểu mười, nếu các bạn thanh nhẹ.

Các bạn thanh nhẹ rồi các bạn mới thấy rằng không lấy cái gì mà tả cho hết, âm thanh thì giới hạn, văn chương cũng giới hạn, nói không hết lời. Còn khi mà các bạn đạt được thanh điển rồi, tâm tâm tương ứng, các bạn mới thấy giá trị vô cùng. Bạn muốn cái gì thì nó phải xuất hiện cái đó. Lúc đó các bạn mới thấy rằng siêu văn minh của Thượng Đế đã có rồi, không cần phải di chuyển nhiều, không cần phải hao phí nhiều. Nhưng mà mọi sự việc đều tiến triển. Chúng ta hướng về tâm linh rồi, thì các bạn ngồi ở nhà cũng làm được nhiều việc, chớ không phải ồn ồn ào ào, cho thiên hạ biết rồi bao nhiêu chuyện động loạn, nhưng mà rốt cuộc tóm thâu có một chút. Chỉ có thanh tịnh mà thôi, kết quả chỉ có thanh tịnh mà thôi!

Cho nên các bạn đến đây nghiên cứu, cũng còn là chậm trễ, phải từ ở nhà sửa soạn đi đến đây, rồi tới đây rớt cuộc rồi các bạn phải qui về với sự thanh tịnh của bạn mà thôi. Thì một ngày nào đó, các bạn đã thấy rõ rồi, tất cả càn khôn vũ trụ, các bạn đâu có cần dời gót đến đây để làm gì. Ở nhà các bạn thanh tịnh tu cũng được, nhưng mà vì cái định luật vay trả tại thế, kẻ biết không nói cho người không biết, thì như là mình thấy rằng mình đang thiếu nợ người ta. Cho nên các bạn mới dời gót đến đây để nghiên cứu với nhau, người phàm nói chuyện người phàm để nhắc về phần thiêng liêng sẵn có của chính ta, để hỗ trợ cho những phần tối tăm, để cho nó ý thức và những chuyện buồn rầu sâu si của nó, để nó minh giải và nó tự giải tỏa thì thấy cái sự sáng suốt là quý giá vô cùng.

Rớt cuộc rồi chúng phải trở về với sự sáng suốt.

Cho nên cái cộng đồng vô vi nó không phải là ở trong căn nhà này, trong cái chỗ thiên đường này, nhưng mà nơi nào cũng đều có, nhưng mà mau hay là chậm đó thôi. Rốt cuộc rồi mọi người cũng sẽ hiểu nguyên lai của chính mình: Do đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Nhưng mà có người phải nhiều kiếp.

Bây giờ chúng ta đã có cơ hội của Thượng Đế đã ban cho chúng ta sự sáng suốt để hiểu rõ phần nào trong kiếp này thì thấy chúng ta cũng được nhẹ nhàng và chấp nhận mọi hoàn cảnh để học hỏi tiến tới và để thực hiện được giờ phút nào, giây phút nào, hòa hợp với tâm linh của đấng từ bi thì chúng ta nên làm để tiến tới!

Cho nên các bạn càng tu càng nhớ nhau, thương yêu về phần thanh điển, muốn hội ngộ để bàn cãi một việc thắc mắc trong nội tâm mà thôi. Nhưng rồi

rồi về vị trí mỗi người chỉ lo tự tu tự tiến mà thôi. Nên rốt cuộc thì chúng ta không có đem ra làm hại một ai về cái phương pháp này.

Nhưng cái phương pháp này qui tụ về, điều thứ nhất là các bạn đạt được sức khỏe! Điều thứ nhì: lần lượt các bạn sẽ đạt được tới sự thanh tịnh! Đó là cái của quý để phù hợp với hoàn cảnh hiện tại! Sự mưu sinh, sự đòi hỏi, sự vày xéo nhưng mà các bạn hướng về tâm linh rồi thì sự đòi hỏi cũng không có về với bạn được nữa và cái sự vày xéo các bạn thấy nó đương nhiên phải có. Để chi? Để hỗ trợ cho tâm linh tiến hóa mà thôi!

Các bạn thấy càng ngày càng rõ hơn, rồi các bạn mới khám phá ra cõi vô hình. Muốn biết được cõi vô hình thì phải biết cái hồn của mình trước. Mình là vô hình đây! Sự sáng suốt của các bạn là vô hình,

vô cùng! Nói đến đâu các bạn tiến đến đó, có phải vô hình không? Hỏi đem ra cho người ta thấy được kiến thức, sự kiến thức của các bạn có thể để trên mặt bàn được không? Không có thể được! Các bạn đã rõ rồi, thì cái phần hồn các bạn sẽ qui tụ, chấn động lực nó hòa hợp và nó mạnh, nó nhanh hơn hồi xưa, thì mắt phàm đâu có thấy được sự xuất nhập của cơ thể các bạn.

Cho nên càng tu càng thanh nhẹ, càng tu càng sáng suốt, càng tu càng lạnh lẽ, càng minh bạch, càng chê mình chả làm được việc gì. Hàng ngày bận rộn nhưng mà không làm được gì, không làm được việc gì hòa hợp với Thượng Đế. Thượng Đế làm có một chút thôi, dùng ý chí của Ngài mà xoay chuyển cả càn khôn vũ trụ. Còn chúng ta làm ồn ồn ào ào chẳng có chi! Cho nên chúng ta phải trở về thanh tịnh mới minh giải được, trở về thanh tịnh mới thực

hiện về sáng suốt được.

Một vị kỹ sư, một vị khoa học gia, bác học cũng vậy, nếu thiếu thanh tịnh thì người đó cũng không giải quyết được việc gì cho nhơn sinh. Có một khối óc thanh tịnh, có một tâm linh sáng suốt, người mới làm được, người mới hỗ trợ được, người mới giúp đỡ được. Còn con người mà còn sợ sệt, còn tự ái, cho ta là hay, cho ta là giỏi thì giới hạn bước tiến của chính mình, tội nghiệp cho những phần tử đó. Nó không biết rõ nó là đáng vô cùng và nó là vật báu của cả càn khôn vũ trụ, nó không hiểu, nó không chịu hòa hợp với nhơn sinh để nó học hỏi, thì nó thu hẹp phạm vi của chính nó! Dù cho nó giỏi cách mấy đi nữa cũng không có thực hiện được từ bi cứu độ chúng sinh. Cho nên nó bị giới hạn, nó còn yếu hèn, còn chậm trễ!

Cho nên chúng ta càng ngày càng tu, càng thích tu, càng hướng về thanh tịnh thì càng thấy rõ cái bản chất tự ái, yếu hèn, ghen ghét của chính mình, rồi lần lần chúng ta từ bỏ nó. Ta từ bỏ nó là chúng ta hướng về gì? Thật thà! Thật thà là tự nhiên rồi, thật thà là thanh tịnh rồi, thật thà là hòa hợp rồi, không bao giờ các bạn bị người ta lợi dụng nữa, hết rồi!

Người ta có thể lợi dụng trên bản chất của các bạn, bạn còn yếu hèn, bạn còn sợ sệt, bạn còn có tính chất khinh bỉ người khác và không biết sửa mình thì người ta khai thác cái yếu điểm đó và người ta sẽ lợi dụng các bạn ở tương lai. Cho nên tương lai các bạn bị sụp đổ nếu các bạn nuôi dưỡng cái bản tánh đó thì các bạn phải bị sụp đổ. Một ngày nào đó người ta sẽ khai thác cái yếu hèn của các bạn và người ta lợi dụng để lật đổ tâm linh của các bạn, không bao giờ tiến hóa nổi, đau khổ vô cùng. Cho nên chúng ta hiểu

được rồi, chúng ta tu rồi, chúng ta phải chịu gánh vác và sửa chữa nội tâm nội tạng của chúng ta, hướng thượng để hóa giải, khai thông mãi mãi, học hỏi hoài hoài không ngưng, mới là người chánh giác.

Còn cho ta là đủ, thì người yếu hèn mà thôi, bị giới hạn, không đủ đâu bạn, học hoài không đủ, càng học thì càng dốt. Ở thế gian, học tới một vị bác sĩ cũng là khổ lắm rồi nhưng mà không biết trị được bệnh, không biết cách nào trị bệnh mình trong giờ phút lâm chung. Giờ phút lâm chung, bạn không có cách nào cứu sinh bạn được, bấy nhiêu đó bạn vẫn thấy bạn là dốt nát rồi, rồi sự rên la của bạn chứng minh cho bạn thấy rõ là sự yếu hèn. Thấy rõ chưa?

Cho nên những gì của Thượng Đế làm đều tinh vi, hạn chế, dẫn tiến rõ ràng. Cho bạn sống trong cái tiểu thiên địa này nhưng mà đều ở trong trật tự. Nếu

bạn đi sai thì bạn sẽ bị những bài học cay cú hơn, cay đắng hơn, khổ hơn, đau đớn hơn. Còn nếu bạn biết hòa đồng và tiến hóa thì sẽ được nhẹ nhàng hơn, sáng suốt hơn!

Cho nên ngành nào ở thế gian, giáo dục chúng sanh cũng là kêu hướng về đạo đức. Ngành y sĩ phải hướng về đạo đức. Đạo đức là gì? Là quân bình và hòa đồng với tất cả để dẫn dắt tất cả! Chớ đâu có phải là kêu các bạn chun vô trong một góc mà ngồi chơi một mình, không có cái chuyện đó! Làm sao các bạn thực hiện được đạo đức, ở trong góc nào, trong chỗ nào các bạn cũng có quyền hòa hợp và để dẫn tiến thiên hạ mới là đúng đạo đức.

Nhưng mà nhiều người còn yếu hèn, còn tự ái, không biết xây dựng về tâm linh để tiến hóa cho nên

phải kẹt. Cho nên vì đó lại có tôn giáo hướng dẫn họ. Lần lần họ ý thức sự sai lầm của chính họ, họ mới trở về với thật thà.

Khi mà trở về với thật thà rồi, thì họ biết thương yêu muôn loài vạn vật, họ không còn kiêu căng nữa, không còn tự ái nữa, không còn xề sụp nữa, không còn chậm trễ nữa. Cho nên chúng ta tu về vô vi đây rồi mỗi mỗi các bạn đều sẽ tự cường về tâm thức của phần hồn.

Các bạn không còn sợ sệt ma quỷ nữa. Các bạn không còn sợ sệt những lời trách móc của người thế gian nữa nhưng mà các bạn biết lập lại trật tự để tiến hóa là đủ rồi! Thì tự nhiên không còn tự ái nữa, các bạn tự nhiên phải trở về cái thuyết hòa đồng thương yêu tất cả mọi người, thực hiện tình thương và đạo đức!

Cho nên hôm nay chúng ta lại có cơ hội được tái hợp để nghiên cứu thêm, càng nghiên cứu chúng ta thấy chính bản thân của mỗi chúng ta đang chậm trễ. Cho nên trở về rồi cố gắng thực hiện nhiều hơn, xây dựng nhiều hơn, lập lại trật tự đảng hoàng hơn và sáng suốt hơn!

Cám ơn các bạn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên